

Hans Kesting opnieuw in Angels in America

Door schade en schande

wijs geworden

Als je hem niet kent van Toneelgroep Amsterdam, ken je hem wel van film of televisie. En met zijn karakteristieke, donkerbruine stemgeluid is hij een veelgevraagd voice-over voor reclames. Maar bovenal is Hans Kesting acteur in hart en nieren.

TEKST **MARK WAGEMAKERS**

FOTO **GEERT VAN TOL**

Vijftienvintig jaar geleden studeerde Hans Kesting (51) af aan de Toneelacademie in Maastricht. Van daaruit werd hij in het diepe gegooïd. Het was een roerig begin. "Het was totaal anders dan de bescherming die je kreeg in Maastricht. De toneelschool bevond zich in een uithoek van het land en was een kleine enclave in de stad. Ik heb er heel erg genoten van de studie en raakte gewend aan de aandacht die je kreeg. In de beroepswereld moet je het wiel opnieuw uitvinden."

Van het katholieke Limburg ging hij naar het grote, verleidelijke Amsterdam. "Dan komt er opeens zoveel op je af, en alle begin is natuurlijk moeilijk. Maar mijn begin was roerig. Ik was onrustig. Op school was ik een fantastische leerling. In de praktijk start je weer van voren af aan."

"Na een jaar ben ik bij Toneelgroep Amsterdam (TA) weggegaan; het lukte me niet. Daarop besloot ik om in een restaurant te gaan werken, even een pas op de plaats. Na een half jaar ging ik toch weer het toneel op."

Maar bloed kruipt waar het niet gaan kan, en Kesting koos voor een poging om carrière te maken in de televisiewereld. In 2000 vertrok hij bij Toneelgroep Amsterdam om te beginnen met het VARA-programma *Ouwe jongens*, samen met Paul de Leeuw, de opvolger van *Laat de Leeuw*. "Om het goed te doen, moest ik weg bij TA. Maar de televisieprogramma's die daarop volgden kwamen niet goed uit de verf", vertelt hij. Nadat bij zijn programma's *Circus Pavlov* en *De Hans Kesting Show* het succes uitbleef, keerde hij weer terug naar Toneelgroep Amsterdam.

Onder andere TA ligt onder vuur in het kader van de cultuurbezuinigingen.

Kesting maakt zich daar druk om. "Kijk, iedereen binnen de cultuursector weet dat er bezuinigd moet worden. Maar de mate waarin de politiek druk uitoefent op de cultuur is buitenproportioneel. Ik hoop dat het kabinet klapt en de bezuinigingen niet doorgaan." Kesting is fel. "Het Fonds voor de Podiumkunsten is ontzettend gekort; daar moeten de kleine gezelschappen door bestaan. Productiehuizen worden opgeheven; je ziet dat de puinhoop al aan de gang is. Laat het alsjeblieft teruggedraaid worden. Er moet gewoon geld naar cultuur, punt uit. Je geeft toch ook geld uit aan onderwijs? Juist de experimentele vormen van cultuur hebben de centen hard nodig; het is misschien niet altijd toegankelijk voor iedereen, je moet er als toeschouwer een beetje je best voor doen, maar je moet risico's kunnen nemen."

"Toen ik op school zat, zei ooit een regisseur tegen me: je moet een eigen stuk maken", vertelt Hans als we hem vragen naar zijn toekomstdromen. Dat heb ik gedaan, met Joop Admiraal, *Vertraagd afscheid*, onder regie van Gijs de Lange. Maar ooit hoop ik nog een solo te doen, met een eigen tekst. Over mezelf.

Misschien is het een improvisatie of een gesprek met het publiek. Tot nu toe blijft het bij een verlangen."

Daarnaast wil Kesting ook nog een keer de hoofdrol spelen in een film. "Alleen is dat van zoveel dingen afhankelijk."

De laatste film die Hans gemaakt heeft is *Oom Henk*, waarin hij de titelrol vertolkt.

Die televisiefilm is gemaakt voor de VPRO en komt in 2012 uit. Het is een verhaal over Koen, een jonge student (gespeeld door Tobias Nierop, red.) wiens leven kruist met dat van de bekende Amsterdamse crimineel Henk de Koning. Koen probeert zich uit een hachelijke situatie te redden door te zeggen dat De Koning zijn oom is, maar raakt alleen maar dieper in de penarie als Henk enkele dagen later bij hem voor de deur staat met een klusje: het ontfutselen van de vindplaats van twaalf miljoen euro aan de dementerende crimineel Sjon de Nooyer.

Hans Kesting werd gelauwerd om zijn spel en de onrust die hij had met betrekking tot zijn televisieavontuur is weg, zodat hij zich vol kan concentreren op zijn karakters. In 2008 kwam in *Angels in America* de rol van de ultrarechtse, met aids besmette advocaat Roy Cohn voorbij, waarvoor hij de prestigieuze Louis d'Or in ontvangst mocht nemen. Kesting heeft

in 1996 zelf het hiv-virus opgelopen. Wordt het spelen van die rol daardoor niet bemoeilijkt? “Dit is precies de reden waarom ik niet graag interviews geef over *Angels in America*”, zegt hij lichtelijk geagiteerd. Hij vindt het namelijk helemaal niet lastig. Sterker nog; je kunt geen vergelijking trekken. “Het is een fictief verhaal over een man die echt heeft bestaan. Ja, hij droeg het virus met zich mee, maar het is veel meer dan dat.”

Angels in America is een toneelmarathon die het publiek in meer dan vijf uur compleet in vervoering brengt. Het verhaal brengt ons naar het New York van de jaren tachtig, de hoogtijdagen van Ronald Reagan, een wild uitgaansleven en aids. De ‘homoziekte’ wordt doodgezwegen door de conservatieve regering en homo’s worden aan hun lot overgelaten. Het tweeluik vertelt ons het verhaal van de jonge ex-travestiet Prior, die nadat hij de diagnose aids heeft gekregen verlaten wordt door zijn vriend. Elders in New York vecht Roy Cohn tegen de ziekte en wordt hij achterna gezeten door demonen uit het verleden. Hij raakt zijn grote machtspositie kwijt als hij op het punt staat uit zijn ambt te worden ontzet, en langzaam verliest hij ook de macht over zijn leven. De rol van Cohn wordt op een magistrale manier uitgevoerd door Hans Kesting die samen met het ensemble al vier jaar voor uitverkochte zalen zorgt.

Hans kon zichzelf ook in het uitgaansleven storten. Als jonge homo die niet meer in de kast zat ging er een wereld voor hem open. “Er was toentertijd nog geen internet, dus ging je op zoek in parken. Ook ontdekte ik het fenomeen darkroom. Niet dat ik daar als een sloerie op handen en voeten doorheen kroop”, grinnikt hij. Kesting is altijd heel open geweest over zijn hiv-status. “Het was een kwestie van onveilig vrijen met een jongen op wie ik verliefd was.” Hij kwam er al snel achter. “Ik liet me altijd testen. In 1996 voelde ik aan dat het misschien niet goed zat en dat bleek zo te zijn. Bang was ik niet, totdat ik veertien dagen later hoorde dat ik een erg hoge *viral load* had. Als daar niet snel tegen opgetreden werd, zou ik ziek kunnen worden. Toen dacht ik wel even dat ik doodging.”

De artsen waren er snel bij. “In die tijd was er net de combinatietherapie. De medicatie zorgt ervoor dat het virus teruggeduwd wordt uit mijn systeem en zich niet verder verspreidt. Ik raak het niet kwijt, dat weet ik, maar het ligt ergens te slapen. Eens in de zoveel tijd ga

ik naar de internist, die zegt dat het met mijn cd4-cellen en *viral load* wel goed zit. Mijn weerstand is net zo krachtig als die van ieder ander.”

“*Angels in America* komt dus niet dichtbij me. Het is gewoon een fantastisch verhaal met personages van wie je gaat houden. Zelfs van een schurk als Roy Cohn. Het is een leuke nare man, een beetje een Gargamel. *Angels* heeft een onverwacht toneelbeeld. Je zou verwachten dat in een aidsepos de ziekenhuisbedden niet aan te slepen zijn, maar het decor wordt gevormd door een zwarte wand waar beelden op geprojecteerd worden, een platenspeler en tl-balken als omlijsting van het toneel. “Scenograaf en lichtontwerper Jan Versweyveld en regisseur Ivo van Hove hebben ervoor gezorgd dat het stuk door de woorden en emoties beklijft. Het draagt saamhorigheid uit en vertelt dat je moed moet hebben om besluiten te nemen.”

Op 4, 6, 7, 10 en 11 januari wordt *Angels in America* hernomen als marathonvoorstelling in

de Stadsschouwburg in Amsterdam. Voor meer informatie over de voorstelling zie » tea.nl

‘Roy Cohn is een leuke nare man, een beetje een Gargamel’

